

లోక సాహిత్యమాల 5వ కుసుమము

యోగము దాని

(Yoga and Its Obj

అంగమూలము : శ్రీఅరవిందుల

అనువాదకులు : శ్రీ టి. హర్ష

శ్రీ దివ్యమాత శత జయ
గ్రంథ ప్రచురణ సమి
హైదరాబాద్ - 500768.

న కుసుమము

పు దాని లక్ష్యాలు

(ja and Its Objects)

రాలము : శ్రీఅరవిందులు

కులు : శ్రీ టి. హర్షచంద్రరావు

సవ్యమాత శత జయంతి

ంథ ప్రచురణ సమితి

హైదరాబాద్ - 500768.

Yogamu : Dani Lakshyalu

**Copy Right : Sri Aurobindo Ashram Trust
Pondicherry-2.**

**Published by : Sri Divya Mata Shata Jayanti Grandha
Prachurana Samiti,
Hyderabad.**

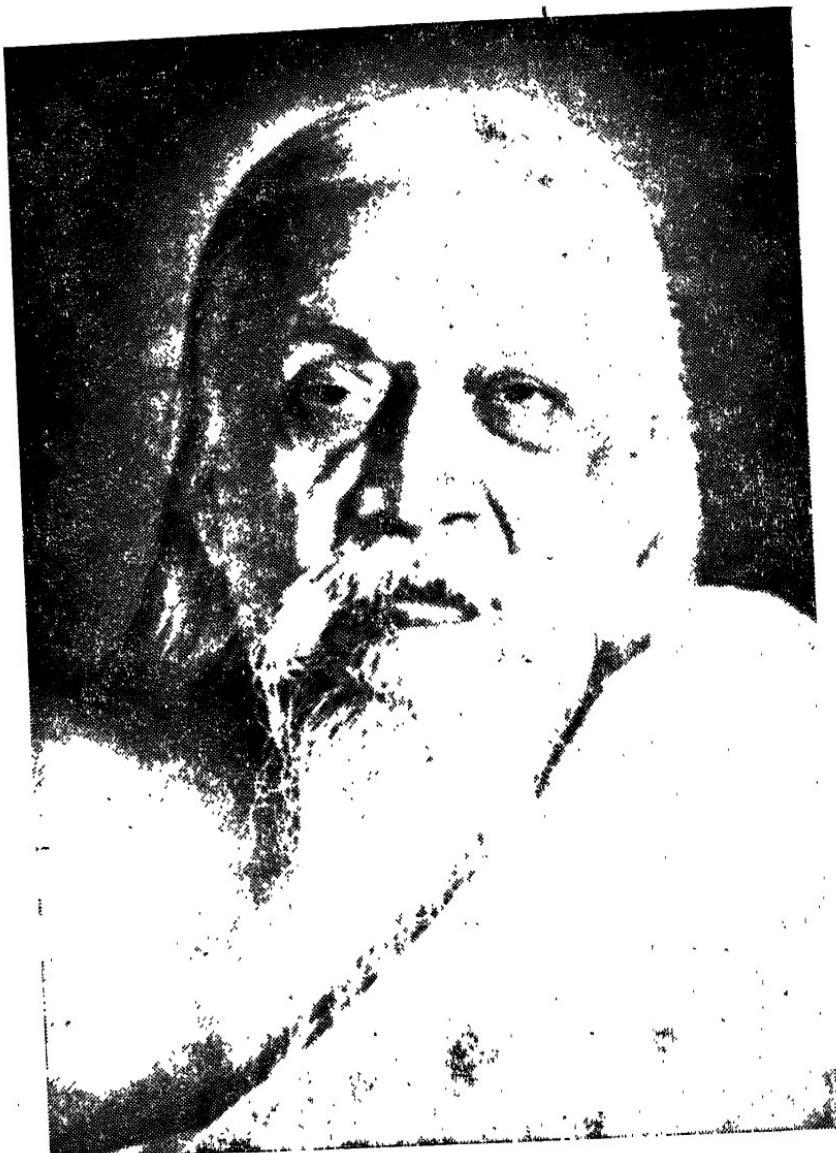
1st Edition : 4-4-1980

Copies : 500

**C/o : Institute of Human Study,
2-2-4/1, University Road,
Hyderabad-5000768.**

Price : Rs. 1-50

**Printers : Sudarshan Printers,
Esamia Bazar,
Hyderabad-500027.**

Sri Aurobindo

యోగము : దొనిలక్ష్మీలు

(శ్రీఆరవిందుల Yoga and Its objects అనే గ్రంథానికి స్వేచ్ఛానువాదం)

మనం ఆశ్చర్యసించే యోగం మనకోసమేకాడు. దైవంకోసం. దైవేచ్చను ప్రపంచంలో ప్రవర్తింప జీయటము, ఆధ్యాత్మిక పరివర్తనను కలిగించటము, మనో, ప్రాణ, భౌతిక స్వభావంలోకి దివ్యప్రకృతిని, దివ్యజీవనాన్ని తీసికాని రావటము ఈ యోగం యొక్క ధైయం. వ్యక్తిగత మోక్షం దీనిలక్ష్యం కాదు. వ్యక్తిగత అనందమే కాదు మన ధైయం. క్రిస్తుచెపిన దేవ రాజ్యాన్ని లేదా మన సత్యయుగాన్ని, దివ్యానందాన్ని క్రిందికి తీసుకొనిరావటం మనలక్ష్యం. దైవేచ్చ ఉంటే మనకు ముక్కి లభిస్తుంది. ఈ నాటకానికి ఆయనే ప్రభువు. ఆయన దయ, అనుమతిలేనిది ఏ ఆశ్చర్యాదా ఈ నాటకాన్ని విధిచిపోలేదు. అజ్ఞానము, భోగము ద్వంద్వాలు-పీటిద్వారా మన మనస్సును తీసికాని పోవటం మనలో ఉన్న ఆయన ఇచ్చ ఒక్కుక్కసారికావచ్చు. దీనిలో చెడ్డ ఏదీలేదు. అది దైవాలిల. దీన్ని గుర్తించి తన స్వేచ్చను తెలిసికాని కూడా దైవాంగకంలో పొత్తుధారి కావటం, ఈ నాటక వద్దతని మార్పుటానికి గాను ఆయన ఆదేశంకోసం వేచి ఉండటం విషికి లక్షణం.

ఉన్నత విజ్ఞానాన్ని ప్రమాదంనుంచి కాపాడి రక్తించటానికి ఒక దేశాన్ని భగవంతుడు ఎన్నుకుంటాడు. ప్రస్తుతం ఆ దేశం మన భారతదేశం. అజ్ఞానము ద్వంద్వాల ద్వారా, సంఘర్షణ, స్వార్థము, దైవాన్యము, తామసిక రాజసిక సౌఖ్యాలు-పీటిద్వారా అనందాన్ని పొందాలని ఆయన సంకల్పించినప్పుడు, భారతదేశంలోని విజ్ఞాన జ్యోతిషీని ఆయన మందగింప జేసాడు. ఆదేశాన్ని అణగద్రోక్కు ఉంచుతాడు. ఆయన లీలావినోదంలోని ఈ ఆంశంలో ఈ దేశం జోక్యం చేసుకోకుండా ఉండాలనేదే ఆయన సంకల్పం. నరుడి నుంచి నారాయణుడై సృష్టించాలని ఆయన సంకల్పించినప్పుడు భారతదేశం మీద విజ్ఞాన వృష్టిని కురిపించి తద్వారా భారతదేశం ప్రపంచానికి భృదత్తవు, వివేక, ఆనంద సందేశాన్ని అందించేలాగ చేస్తాడు. విజ్ఞానం కుంచించుకొని పోయిన సమయంలో భారతీయ యోగులందరు, స్వేచ్ఛ మోక్షవలంబులై ప్రపంచాన్ని వదలిపోతారు. విజ్ఞానం విస్తరించే సమయంలో వాయమళ్ళి ప్రపంచంలో ప్రవేశించి వ్యవహరిస్తారు. అప్పుడు మరొకసారి ఇనకుడు అజ్ఞాతక్రతువు, కార్యాల్యమును మొదలైన యోగులు సింహసనాలను అధిష్టాయి.

మానవనిలోని చైవలీల సత్య కలి యుగాల మధ్య పరిభ్రమిస్తుంది. సత్యయుగంలో సామరస్యత, వరిహార్షత స్వచ్ఛందంగా నెలకొంటాయి. త్రైతయుగంలో ఇవితగి పోయి ఇచ్ఛక్తివల్ల నిలబిడతాయి. ద్వావరంలో మరింత పతనం జరిగి వైజ్ఞానిక నియమాల సమ్మతి వల్ల ఇవి ప్రవర్తిస్తాయి. కలి యుగంలో ఇవిహార్టిగా ధ్వంసం అశ్వతాయి. అయితే, కలి దుష్టయుగం కాదు. మరొక సత్యయగానికి నాందీ వాచకం. కలియుగంలో ప్రాచీన వైజ్ఞానం అంతరించి పోయి, వేదాలు ఉపనిషత్తులలోని కొన్ని భాగాల మిగలి ఉంటాయి. అయితే సామస్య పరిహార్షతలను నిర్మించే మొదటి ప్రయత్నానికి అంతే ఊర్ధ్వగమనానికి ఈ సమయం అనుకూలంగా ఉంటుంది.

ఈ సామరస్యాన్ని భారతదేశం మాత్రమే కనుగొనగలదు. ఎందుకంటే, మార్పువల్లనే తప్ప-అంటే ప్రస్తుత మానవ స్వభావం మార్పుచెందితే తప్ప సాధ్యవచదు. యోగంవల్లనే ఈ మాట్టు సంబంధిస్తుంది. బయటినుంచి మనం వీర్పు రచే రాజీయ సామాజిక వ్యవస్థలవల్ల ఈ మార్పురాదు. మానవని మనస్సు, కర్క్ష సాంసంమారి పోవాలంటే, ఈ మార్పు అంతరంగంలో జరగాలి. మనలోను ప్రపంచంలోను భగవంతుని దర్శించి, ఆ దర్శనం ద్వారా జీవితాన్ని మలచుకోటం వల్లనే ఈ మాట్టు జరుగుతుంది. హార్షణ్యాగం ద్వారానే ఈ విధమైన పరివర్తన సాధ్యవచుతుంది. ఏదో ఒకప్రత్యేక ప్రయోజనాన్ని ఆశించే హర, రాజ యోగాల వలకూక అధ్యాత్మయోగం వల్లనే ఈ సిద్ధి లభిస్తుంది. దృశ్యమాన ప్రపంచమంతా, స్తావర జంగమ చూపుమైన ఈ జగత్తుసాంతం, దివ్యట్రిహాస్మయంగా శ్రవించి, పరాత్మరఘుమనికి స్వయం సమర్పణ చేసుకోవటమే అధ్యాత్మయోగంలోని ప్రధానమాత్రం. ఈ సమర్పణ సంహారంకావాలి. ఏదీ తనకు మిగుల్చుకోకూడదు. ఏకోరికగాని, అభ్యర్థనగాని, అలిప్రాయంగాని, “ఇది ఇలా ఉండాలి. అదిఅలా ఉంచాలి”ఇదిఅలా ఉండకూడదు అనేభావనగాని ఉండరాదు. కోరికలు తొలగి, వైజ్ఞానికే చూమాయమై, ధ్వంద్వాలు నశించి దృశ్యధృశ్య ప్రపంచమంతా సర్వోచ్చాని వివేక శక్తి ఆనందాల అభివ్యక్తిగా గుర్తించడం జరగాలి. దైర్ఘ్య చేతిలో అంజన తటస్తంగా ఉన్నట్లు మన భగవంతుని చేతిలోని పరికరంగా తటస్తంగా మెలగాలి. అహంకారాన్ని హార్టిగా తొలగించుకొని ప్రశాంతత, అనందము, విజ్ఞానము, పరిహార్షక్రియ మనలో వ్యక్తం అయ్యే పీఱకలిగించాలి. అప్పుడు మనలోని భగవం తుదే సాధకుడు సిద్ధుకూకావటం చేత యోగక్రియల అనంతదివ్యక్తి మనలో పని

చేయటం ప్రారంభమవుతుంది. ఇదిమన కృషి, సామర్థ్యాలవల్ల జరగదు. ప్రకృతి పరిగా జరుగుతుంది. అత్యంత శక్తివంతమైన రాజయోగం యొక్క “సంయ మనం”గాని, బాగా అభివృద్ధి అయిన ‘ప్రాణాయమం’గాని తీవ్రధ్వనంగాని, వరవ శథక్తిగాని స్వార్థధ్వనిగ హర్యక కర్కుగాని- అవిఎంత బలమైసవి, శక్తికలవే అయిన-తః అత్యున్నత యోగక్రియ ముందు బలహీనమే ఆవుతాయి. తః యోగా లస్మి మనశక్తివల్ల పరిమితమైనవి కాగా హర్యయోగం భగవంతుని శక్తి కనుక అవరిమితమైనదవుతుంది. తః యోగం ఆయన ఇచ్చుకు పరిమితం ఆవుతుంది. ప్రవంచానికి, ప్రవంచంలో ఉస్సుమనకు ఏది ప్రేయస్కరమో తః ఇచ్చుకు బాగా తెలుసును.

తః యోగంలో మొట్టమొదటబి ప్రక్రియ “అత్మసమర్పణ సంకల్పము”. నిన్ను నీవు హృదయహర్యకంగా సీ సరవశక్తితో భగవంతుని చేతుల్లో ఉంచుకో. పురుతు విధించకు, ఏది అడుగుకు, యోగసిద్ధిని కూడా అడుగుకు. సీద్వారా ఆయన ఇచ్చు నెరవేరాలని మాత్రమే కోరుకో. అడిగినవారికి ఆయన అడిగినంతవరకే ఇస్తామ. అడగని వారికి, వారికి కావలసినపీ, వారు అడిగి ఉండవలసినపీ అన్నీ ఇచ్చి అధికంగా తన్నుతాను తన ప్రేమహర్యకమైన వరాలను స్వచ్ఛందంగా అస్త్రగ్రహిస్తాడు.

ఇకరెండవ ప్రక్రియ. నీళు ప్రక్కతు తప్పకొని, నీలో దైవశక్తి ఎలా పనిచేస్తున్నదో గమనించటము. తః దైవచర్యతో పాటు కల్గోలము, బాధలు కూడా కనిపిస్తాయి. అందుకే విశ్వాసం అవసరం, పైకి కనిపించేవి, కనిపించనివి అయిన మాలిన్యాలు నీలోవిని ఉన్న అవిపైకి వస్తాయి. హర్మిగా తుదిచి పెట్టనంతవరటు అవి తిరిగి తిరిగ వస్తునే ఉంటాయి. సందేహం కలిగినా అది తొలగిపోయే దాకా దానిని గమనించు. అదివరకే కొంత అభివృద్ధి సాధించినవారి సత్కంగములో ఉందు. ఒకవేళ అదిలభించకపోతే అత్మసమర్పణ సూత్రానికి కట్ట పడి ఉందు. అంతరంగంలో విషాదము, బాహ్యంలో బాధాఘాతాలు కలిగినప్పుడు తః గీతావక్యాన్ని స్ఫురించు :

“మచ్చిత్త సస్వర్యదుర్గాణి మత్రుసాధాత్ తరిష్యసి”

“అహంక్షా సర్వపాపే భోయ మోత్ యిష్యామిమాతుచ”

“నేనే మోత్సమిస్తాను.” నీవు బాధపడనక్కల్లోదే. పోరాటంతో నిమిత్తంలేదు.

రోగప్రవాద పాపభయం సీకక్కరలేదు. అయినను ఆళ్ళుయించు. “నేను నిన్ను పాపాన్నుంచి తొలగిస్తాను.” హోకం అనేది ఒక అద్యప్తంలాగా ఈదివిధికాదు. పరికుర్చత యొక్క ప్రక్రియగా అదివస్తుంది. పాపాదులన్నీ దానిలో భాగాలే. బాలా కాలం కుభ్రంచేయనిగదిని ఈదేంటప్పుడు దుమ్ముతెరలు లేచినట్లు అవిలేస్తాయి. ఈ దుమ్మునిన్ను ఉక్కిరిబిక్కిరి చేయవచ్చు. అయినానరే వట్టివదలకు. “నేనుకుద్ది చేస్తాను” (మాటలు) అంటున్నాడు భగవానుడు.

ప్రక్కకు తొలగి ఉండాలంటే నిన్నుసీవు సాక్షి మాత్రుడైనవురుషుడు వుగా తెలుసుకోవాలి. వనిచేసేది శక్తిరూపంలో, కాలిగా భగవంతుడే. ఆవనిని కాలి యజ్ఞంగా శ్రీకృష్ణవికి అర్పిస్తుంది. ఈ యజ్ఞాన్ని చూస్తున్న యజమానివి సీవు. ప్రతికదలికు సీవు అవసరం. దాని ఫలితాన్ని రుచిచూచేది సీవే. ఆధారమంతే ఏమిలో తెలిస్తే కర్తవ్యాఖిమాన త్యాగం బాల తేలిక అవుతుంది. మనస్సునకు పర కొష్ట ఆయన బుద్ధికి ఎగువన ఉన్నత బుద్ధి లేక విజ్ఞానం సత్యధర్మానికి ఆధారమై ఉన్నది. దీనికిపైన క్రీస్తు చెప్పిన ‘సీలోని దేవరాజ్యము’ అనందము ఉన్నవి. నిమ్మస్థితులలో మనం జాగ్రత్తతులముగా ఉన్నాముకాని విజ్ఞాన ఆనందాలలో నిద్రా వస్తులోనే ఉన్నాము. మనలోని ఈ చైతన్యస్థాయులను మేల్కూర్చలాపులి. వాటి జాగ్రత్తియే యోగసిద్ధి. ఆదిశరిగిననాడు గీకలో చెప్పినట్లు భగవంతులో నివాసము చెప్పేస్తి ఏర్పడుతుంది. దీనికి శ్రీకృష్ణదు ‘మయినివసివ్య స్వేష’ అనిపేర్కూర్చున్నాడు.

ఇక ఈ యోగమలోని మూడవ ప్రక్రియ. అన్నింటిసీ భగవంతుగానే చూడటం, ఇంద్రులో మొట్టమొదట సర్వవ్యాపక దేశకాలాలను అవిచ్చిన్న నిరాకార ప్రతితిగా దర్శిస్తాడు. ఇదినదాత్మగా (విష్ణు-యము) శాంతరూపంగా అలభణంగా గోచరిస్తుంది. ఈ దర్శనంలో వికత్యమే సత్యంగా మిగిలినదంతా మాయగా తోస్తుంది. ఇంతటితో ఆగక, ఈ నిరాకార దర్శనానికి పరిపితుడపు కాక ముందుకు సాగితే, ఇదే సదాత్మాలంతటా వ్యాపించి ఉన్నదనీ, నామరూపాలు కూడా బ్రిహ్మ స్వరూపా లేవనీ గ్రహిస్తావు. అప్పుడు ఉపనిషత్తులు, గీత చెప్పినట్లు ‘అత్మానం సర్వభూతీమ సర్వభూతాని చాత్మని’ అనే జ్ఞానానికి అనుగుణంగా నదుచుకొంటావు. ‘సర్వంఖలివ్యదం బ్రిహ్మ’ అనే సూత్రంలోని నిజంతేట పడుతుంది. ప్రవంచమంతా షకలీలగా, నాటకంగా తోచటం ఈ యోగదర్శనానికి మకుటాయమానమైన అను భూతి. శ్రీకృష్ణదు “అవ్యక్తో వ్యక్తాతపరం” వ్యక్తావ్యక్తాలను అధిగమించినవాడని

గ్రహిస్తావు. నదాత్మజ్ఞానాన్ని కోలోపేకుండానే లీలాజ్ఞానాన్ని హొండుతావు. నదాత్మ వెనుక బౌద్ధికశాస్యంగా భావించిన ‘అసత్’ అనే నిశ్చయిత ఉన్నది. దానివెనుక పరాత్మరఘుమడు (పురుషోవరేణ్య ఆదిత్య వర్షస్తమసా పరస్తాత్) ఉన్నారు. ఇందే తనసుంచి ప్రపంచాన్ని సృష్టించిన “అనంత పరిమిత” ఈశ్వరుడు. అనంత ఈంతట నారాయణుడు ప్రేమకో మనలందర్నీ తన వైపునకు ఆకర్షించి, ఆధి పత్యంతో మనందర్నీ ఆకట్టుకొని నానావిధ జగత్తలో ఆనందశక్తి సొందర్య రూప లీలా వినోదంలో మనిగి యున్న లీలామయుడు శ్రీకృష్ణుడు.

ఈ ప్రపంచం అయిస్తేతి, జ్ఞాన, ఆనందాలాంశిల అంత సచ్చిదానందము. పద్మాంశు భౌతికంకాదని, చైత్యమ్యుక్క ఒకరూపమని ఒకనాడు సీకు తెలుస్తుంది. దానిగట్టితనం సంహతి ధృతి అనేగుణాల కలయిక అంటే చేతనమ్యుక్క ఒకసీతి తప్ప వేరుకాదు. అనంతగుణ బ్రహ్మరూపుడైన శ్రీకృష్ణుడే ఈ పద్మాంశిన మనస్సులు. ఈ గ్రహింపు మనకు కలిగిననాడు ఉపనిషత్తులు చెప్పిన “అనందం బ్రహ్మం విద్యాన్ సాధించేతకు తశ్చన” (బ్రహ్మసందం హొందినవానికి దేనివల్లా శయపడే అవసరంలేదు) అనే వాక్యార్థం ఓఽధవడుతుంది. ఈశాస్య ఉపనిషత్తు చెప్పినట్లు:

యస్మిన్ సర్వాణిభూతాని అత్మైత్ వా భూ ద్వ్యాజానతః

తత్కోమోహః కశోకః ఏకత్వం అనుష్యతః

అంటే సర్వభూతములు తమగా తెలిసినానికి మోహాతోకా లెక్కాడివి? అప్పుడు మనకు ప్రపంచం వేరుగా కవిష్టుంది. అంత రుథము, శివము, మంగళము, అనందమయము. మనము “సర్వభూతాత్మ భూతాత్మ”లము అప్పితాము. దీప్యసీతిని ప్రకాశింపజేసే కేంద్రంగా రూపొంది బ్రాహ్మణసీతిని చేరుతాము.

ఇదమనే దావిలో అంతర్గతంగా దైవంఙున్నారు. అన్నమని చెప్పబడే పద్మాంశోనేగాక ప్రాణ, మనో, విజ్ఞాన, ఆనంద, చిత్త, సతీలలోనూ అతడే ఉన్నారు. పిష్టికాది బ్రహ్మపర్వతం “చిత్త” స్వరూపంలో ఆ శ్రీకృష్ణుడే వ్యాపించియున్నాడు. కనుకనే “ఈశాస్యమిదం సర్వంయతిగ్రంచ ఇగత్యాంజగత్” అని చెప్పబడం జరిగింది. సర్వభూతాలలో ఆయనను దర్శించడం సరిపోదు. సర్వ కర్మలలో, సర్వభావనలలో ఆతోచనలలో ఆయననే దర్శించాలి. ఈ దర్శనానికి రెండు విషయాలు తపసరం: ఒకటి: మన సర్వ కర్మఫలాలను ఆయనకు అర్పిం

చాలి. రెండు: కర్కులను సహితం ఆయనకే సమర్పణ చేయాలి. కర్కుఫలత్యాగ మంచే విర్త్కితో ఫలాలను నిరాకరించబంకాదు. ఒకలత్యం లేకుండా పనిచేయటం కాదు. దీని అర్థం; కావాలనీ, అవసరమనీ, ఇలా జరగాలని, అలా జరగటానికి ఇలా చెయ్యాలనీ, మనం అనుకోని కర్కు చేయరాదు. కర్తవ్యం కనుక, మన జీవికలోని ప్రభువు ఆజ్ఞకనుక కర్కుచేయాలి. భగవంతుడు ఏ ఫలితాన్ని అనుగ్రహస్తాహో దానినే స్వీకరించాలి. “సీతేది కావాలి” అనే దాన్ని తీసి పారవెయ్యా. భగవంతునికి కావలసినదేదో తెలుసుకోవచానికి యత్నించు. సీహృదయం, సీభావాలు అలపాటుగాకలిగే ఉద్దేశాలు నమ్మతగినవి కాదని గ్రహించి గీతలో అర్జునుడి లాగా భగవంతుడు దేనిని స్కర్మమని, అవసరమని నిర్దేశించాడో తెలుసుకోవటానికి యత్నించు, కర్తవ్యకర్కును సరిగా నిర్వహిస్తే అవసరమైనది. స్కర్మమైనది అదే తప్పనిసరిగా జరుగుతుందనే పూర్జపతికావాసాన్ని అలపరచుకో. ఫలానాఫలితంరావాలని సీవు కోరకపోయినా, అనుకోక పోయినా అదే వస్తుంది. ప్రపంచాన్నంతటినీ వరపాలిస్తున్న శక్తికి కనీసం సీకున్నంత పాచివివేకం ఉండకపోదు. ఈ పాలనా నిర్వహాలో నిన్ను సుహాశిగించే అవసరంగాని, నిన్ను సంప్రదించే అవసరంగాని దాంకించే. భగవంతుడే అంతా స్వయంగా చూచుకుంటాడు.

మరి కర్తవ్యకర్కు అంచే ఏది? చెప్పుటం చాలాకష్టం “గహనా కర్కుణో గతిః” అంటుంది గీత. చాలామంచి కర్తవ్యకర్కు అంచే ఇంగ్లీషులోని Duty అనే పచానికి వర్ణయంగా “విధ్యుత్కథర్కు” అని అసువడిస్తూ ఉంటాదు. దీన్ని వాడు నై తికకర్కుగా అంచే నువ్వుదేవ్చి స్కర్మంగా భావిస్తున్నావో అది లేదా సంఘానికి జాతికి మానవతకు మేలుకలిగించేది అని విర్యచిస్తారు. ఆజ్ఞానుల వ్యక్తిగత అహంకారాన్ని అఱచడానికి, వారి కోరికల కోలాహలాన్ని అదుపు చేయడానికి ఈ వ్యక్తిగత సాంఘిక విధులు అవసరమే కావచ్చు కాని వ్యక్తిగత సాంఘిక విధ్యుత్క ధర్మాన్నికి కట్టుబిడివట్టుతే మనుష్యుడు మంచివాడు అవుతాడేగాని, పూర్వమోగాన్ని సఫలంచేసుకొన్న వాడు మాత్రంకాదు. అప్పుడు ఒక ఫలాకాంక్ష సౌనంలో మరొక ఫలాకాంక్ష ప్రవేశిస్తుంది. తః ఉన్నత ఫలితాలకోసం ఆతడు ఇతోధిక కృషిచేస్తాడు. అవిరథించడకపోతే దుఃఖిస్తాడు. పరోపకార పారీఱని వాంచా తీవ్రత అన్నింటినీ మించి ఉంటుంది. పుణ్యభావనలో పాతుకుపోయన అహంకారాన్నిమించిన కలోర అహంకారం ఉండదు. ఎండుకంటే తన దృష్టిలోను ప్రజల దృష్టిలోను ఈ అహంకారం సమర్థనీయంగా కనిపెంచబంచేత, ఉన్నత స్వాయానికి

తలబగ్గ వలసిన ఆవసరం వారకి కనిపించదు. ఒకపేళ ఫలితాలను గురించి దుఃఖం లేదనున్న రాజసకర్మ చేసే వానికి ఉన్నంత శ్రమ నంఫుర్చు ఉంటాయి. నంమ ర్షణతో, ఆత్మతతో, అయిసంతో త్రిగుణతీతుడు కాకపోవటం అలా ఉంచి, గుణాలకు భావిసగానే ఉండిపోతాడు.

వ్యక్తిగత చుణ్యం సాంఘికవిధి అనే అభిప్రాయాల ప్రాణిల్యంవల్లనే అర్థముదు యుద్ధ విముఖుడైనాడు. అతని హేతువాదాన్ని ఎదుర్కొవటానికి త్రీకృష్ణుడు రెండు వేరేరు భావాలను ప్రతిపాఠించాడు. ఒకటి బద్దుడె మోక్షాన్వేషి యైన వానికోసం తక్కువ స్థాయికి చెందినది, మరొకటి మోక్షప్రాప్తి పొందిన వానికి కావలసిన ఉన్న తప్పైనది. మొదటిది శాత్రుము. రెండవది సమర్పణ, అంతే కర్మఫలాన్నేగాక కర్మను గూడ భగవదర్పణం చేయటం మన కోరికలు, హేతు వులు తీవ్రవంచలు ఇష్టాఇష్టాలకు వేరుగా ఒక ప్రమాణాన్ని సెలకొల్పటమే శాత్రు ప్రయోజనము. దాన్నిపూటి స్తోసాత్మిక అహంకారాన్ని కూడ తగించి మోక్షానికి సిద్ధపరుస్తాది. హర్యకాలంలో శాత్రుం అంతే వేదధర్మము. ఇది మానవ మానసిక తక్షణయొక్క, ప్రవంచ సూత్రాల యొక్క రోతైన జ్ఞానంమీద ఆధారపడి మానవుడు తన్నుతాను తెలుసుకొనేటట్లు తన స్వభావాన్ని నునరించి జీవించేటట్లు చేస్తుంది. ఆ తరువాతి కాలంలో చాతుర్వర్ణ వ్యవశ్శము అవలంబించిన స్కూలులు శాత్రుంలయాయి. తదనంతరం గుడ్డితలవట్లు ఆచారాల సంమర్యాదలు శాత్రుం అయినాయి. ఇది తామసిక స్తోతి: బంధస్తోతి.

అహంకారం ఎంతగొప్ప కాస్తార్ణవైనా దుర్వినియోగం చేస్తుంది. పుణ్య హంకారము, ఇష్టాయాష్టాలతో వ్యక్తిగత అభిప్రాయాలతో కూడిన అహంకారము ప్రవేశిస్తాయి. శాత్రుము శబ్దింపుము. అయితే మోక్షానికి సిద్ధపడటమే చాలదు; నిజమైన మోక్షం వైవునకు శ్రీప్రమాగా పయనించాలి. ముక్తచీవి, కర్మత్యాగి కాస్తార్ణవైని దాటపోతాడు. “శబ్ది బ్రహ్మతి వర్తతే”.

ప్రకృతియేదైవకావనంవల్ల మన కర్మలన్నింటినీ చేస్తున్నదనిమన స్వభావాన్ని నుననరించి దైవము మనకర్మను నిర్మయిస్తాడనిగ్రహించటమే కర్మసమర్పణకు నేరి అయిన పునరిది. ఆ క్షణంనుంచి ఆ కర్మాలయనదే అవుతుంది. ఆ కర్మస్తిని కాదు. దాని భాధ్యత సీదికాదు. కర్మ బంధమూలేదు. భగవంతుడు సర్వస్వతంత్రుడు ప్రభువ కముక అయినకూ భాధ్యత అనేదిలేదు. మనకర్మ ‘స్వభావినియతమే’ అయిన స్వభావం భగవంతుని వరికరం అయిపోయింది. అజ్ఞాన సంస్కరాల

హృత్రిగో నిండిన మనలో కణ్ణానం కలగటం అంత సులభంకాదు. దీన్ని త్వరగా పోందటానికి మూడు మెట్టున్నాయి.

ఒకటి: “త్వయాహృషీకేళ హృదిస్థితేన యథానియుక్తో తథాకరోపి”
అనే వాక్యానికి ఆనుగుణంగా జీవించటం.

రెండు: షై తత్త్వం అలవడిన తరువాత రెవడవదశలో

“శశ్వరస్పర్శ భూతానం హృదైశేఖర్జున తిష్ఠతి

శ్రామయున్ సర్వభూతాని యంత్రారూధాని మాయయా” అనే

గీతాకోకం చెప్పిన జ్ఞానంలో జీవించగలము. ఈ దశలో “తథాకరోపి” ఉండదు. “గుణావర్తత ఏవ” (గుణాలేవని చేస్తున్నాయి అని తెలుస్తుంది. గుణాలు చేస్తున్న వాటినీ స్వభావం నిర్మయించిన వాటినీ వేర్పురచటం కష్టం. స్వభావంలోని కల్పించటల పాపవుణ్యాల భావన తలవితుంది. భగవంతుని చేతిలో నిన్ను నీవు ఉంచుకున్నావు గనుక నీలోని కల్పించాలను అతడే తోలగిస్తాడని గుర్తుంచుకో. అయితే పాపానికి పుణ్యానికి అంటిపట్టు కోకుండా మాత్రం జాగ్రతపడు. “నమే బ్రత్తః ప్రణశ్యతి” అని ఆయన మనకు అభయం ఇస్తున్నాడు.

మూడు : త్రిగుణా తీతుడవు కావటం మూడవదశ. అంటే జ్ఞానరూప మైన సత్యగుణం ప్రకాశభోగిగా, కర్మరూప రజోగుణం తపస్సుగా, అలస్యరూపతమైగుణం సమతలేక శాంతిగా రూపొందారి. ప్రకాశము, తపస్సు సమతలుగా త్రిగుణాలు రూపొంది సామరస్యాన్ని సాధిస్తాయి. అంతకు ముందుగానే మనలోవర్తిస్తున్నది ఒక మహా విక్రాంతీయే తప్ప మన శరీరగత శక్తిగానీ, అమహాశక్తియే నీకోనం ఆలోచిస్తున్నది, భావిస్తున్నది, కర్మాలను చేస్తున్నది అనీ మన హృదయమనో శరీరాలను ఆశక్తియే నదిపిస్తున్నదనీ, నీను తెలుస్తుంది, దీనివల్ల ఆనందం కలగుతుంది. నీ మనో హృదయ శరీరములు నీని కావు, భగవంతునివి. నీను కేవలం సచ్చిదానందంలో ఒక కేంద్రానివి. ఈ అభారంలో భగవంతుడు పరిస్తాడు. “యస్యానాహంకృతోభావో బుద్ధిర్ఘస్యానతిష్యతే” ఈ అత్మార్పణకే శ్రీకృష్ణుడు అధిక ప్రాభావ్యత నిచ్చాడు: అందుకే

“మయిసర్వాణి కర్మాణి సన్యస్యాధ్యాత్మకై చేతసా

నిర్మి నిర్మిమోభూతావ్యయధ్యస్వ విగతజ్యరః” అంటున్నాడు.

ఈ పూర్వ మహా మోత్సానికి నీవు నిస్పాహుదవు, నిర్ద్వందుదవు, నిరహంకారుదవు

కావాలి. అన్నింటినీ సంతోషంగా స్వీకరించాలి. ఎందుకంటే, మన ప్రియుడైన భగవంతుడునుడే ఆన్ని వస్తున్నాయి. ఈ జ్ఞానం, ఈ భక్తి ఈకర్ణ ఆత్మారూపసంకలనింవల్లనే కుగుతాయి.

అహంకారమే ద్వాంద్వాలను బిందక్కంఫలాయగా మార్పివేస్తున్నది. అహంకారం సత్యారజున్నామో అహంకారాలు అనే మూడు విధాలుగా ఉంటుంది. రజోఅహంకారం కర్మను, కర్మఫలాలను కోరుతున్నది. దీన్ని వివారించటానికి “మాకర్మవలహేతుర్మాః” అని చెప్పటింది. తమోఅహంకారం సోమరితనాన్ని, సుఖాన్ని కోరుతున్నది. దీనిని తొలగించటానికి కర్మసంగ వివరిస్తున్న భోధించ బడింది. సాత్యకాహంకారము జ్ఞాన, సంతోషాలటో బంధిస్తుంది. తన పుణ్యము తన ఆధిప్రాయాలనప్రక్రమత అర్థముదిలాగా వ్యక్తిగత పరోవకారిబుద్ధి, స్వాయము, పుణ్యము దీనిలక్షణాలు. దీన్ని పోగొట్టుకోవటానికి “సుకృతదుష్ట్రూతులను” అధిగమించాలి.

త్రేణుకొలకు వాటి ప్రమాదాలు వాటికి ఉన్నాయి. ఒజోగుణంవల్ల ప్రమాదం “నేను చాలా గొప్పసాధకుణీ, నేను చాల పురోగమించాను, నేను భగవంతుని మహాయుధాన్ని” అనుకోటం. భగవంతుని విషయంలో ఆయన కన్నా తనకే ఎక్కువ ఆసక్తి ఉన్నట్లుంటాడు. భగవంతుడు తనద్వారా వర్తిస్తున్నాడని వైజ్ఞానికంగా భావిస్తాడు. ఇతరులలో కూడా దైవాన్ని చూస్తూ ఆత్మతను అదుపు చేసుకోవటం అవసరం.

తమోగుణంవల్ల కలిగే ప్రమాదం రెండు విధాలు: ఒకటి “నేను బలహీనుణీ, పాపిని, దురదృష్టవంతుణీ, ఆజ్ఞానిని, పనికిమాలిన వాడిని, వాడికన్నాతక్కు-వాళ్ళి, వీడికన్నాతక్కు-వాడిని, నా లాంటివానిద్వారా భగవంతుడు ఏమిచేయుగలదు” అనుకోటం. తన పరికరాల ఆసమర్థతవల్ల భగవంతునికిమో కొదతపచ్చినట్లు: ‘మూకంకరోతి వాచాలం పంగుం లంఘయతేగిరిం’ అనేది నిజం కానట్లు: నీవుకూడ బ్రిహమావే. దివ్యశక్తి నీద్వారాకూడా పరిచేస్తున్నదని గుర్తుంచుకో. రెండు: ప్రశాంతి లభించగనే దానినే అంటి పెట్టుకొని ఆ సుఖాన్ని ఆ నిష్ట్ర్యాయితీ పదలకుండా ఉండబుం లోక సంగ్రహకర్మను భగవానుడే నిర్ణయించాడు. ప్రపంచం మళ్ళీ ప్రకృతిలో పడిపోవడం ఆయన ఇచ్చకాదు. నిష్ట్ర్యాయితను అంటి

పెట్టుకోవటం అంటే మన కర్తృను భగవంతునకు కాక అహంకారానికి అర్పించినట్లు అవుతుంది.

ఈక సత్యగుణ ప్రమాదం ఇది : సాధనలోని ఒక క్రియలు అంటే వట్టు కోవటం ఒకప్రశ్నేయక సిద్ధిలో ఆసందంపోందటం. తన శుద్ధిని గురించి సంతోషించ టం, రిగవత్పుప్రవల్ల లభించిన ఒకశ కినో, ఆనందాన్నో,స్వతంత్రతనో గురించి మరిని పోవటం. నువ్వు ఒక్కటి గుర్తుంచుకో, ఈయోగం సీకోసం కాదు. పై వస్తు యోగలక్ష్యాలుకాపు ముందే భగవంతుని ఏదీకోరనని నిశ్చయించుకున్నావు. అయిన ఇచ్చినదాన్నే స్వీకరిస్తానన్నావు, ఉన్నత సాత్మ్యకాహంకారంసుంచి మమప ముక్కుడవు కావాలి. స్వార్థరహితమైన ఆత్మ భగవత్రాప్రివల్ల కలిగిన ఆనందాన్ని కూడా వదఱుకొంటుంది. ఆన క్రికేటండా సంతోషానందాలను స్వీకరిస్తేనే సీలి సిద్ధుడవు లేదా గీతాపథాపరో పరిష్కార మానవుడవు కాగలవు.

ఇంతవరకు యోగ ప్రక్రియలు మూడు అని తేలింది. ఒకటి: ఆత్మసమ రూప సంకలనము. రెండు: ఆత్మజ్ఞానం ద్వారా ఆధారానికి విడిగా నిలబడటం. మూడు: సద్గురు భగవంతునే దర్శించటం, కర్కుఫలాలను కర్కులను కూడ బర మేళ్వారప్పణం చేయటం. దానివల్ల అహంకార ద్వాంద్వాలనుండి ముక్కుడమై, తద్దు, ముక్కీ సిద్ధార్థాపుడువై ఆనందమయుడను కావటం. అయితే సంకలపం అనేదిగనుక జరిగితే చైవశ క్రియే ప్రకృతియొక్క మహాప్రక్రియ ద్వారా మిగిలిన దాన్నంతా తానే నెరవేరు స్తుంది. సీవల్ల తప్పనిసరిగా కావలసింది “అనుమతి” “స్మృతి” సీ మంచిని స్తుతించుకొంటూ, చెదును తిట్టుకొంటూ ఉండకుండా సీలో జరిగే దాని సంతా సాధనాభాగంగా అనుమతించాలి. తాత్కాలిక అనుమతి అంటే నిర్దిష్టంగా లొంగి ఉండటం. శాశ్వత అనుమతి అంటే రాబోయే విలితాలను ముందుగానే అంగీ కరించి పాంచారహితంగా ఇచ్చను వ్యవహారింప జేయటం. ఈదృతి ఉత్సవాలీ లక్ష్మీన్ని చేరటానికి కావలసినవి. వ్యాకులత, కల్గోలాన్ని అలసటను కలిగించి తీవ్రముట దుఃఖాలని స్తుందే కావి సువిస్మరింప ఆనందాన్నివ్యదు. ఈ మార్గాన్ని అనుమతించ డలచినవారు ఉపనిషత్తులు “దారులు”గా ఉండాలి.

స్మృతి అంటే అప్రమత్తత. త్రిగుణవేగంవల్ల.స్మృతి నష్టమై, యోగి త్రిష్టుడోకాదు. దారి తప్పకాదు. ఈ ప్రమాదం వచ్చినప్పుడు నీవు విచారించవద్దు.

భగవంతుడే నీ వ్యవహారాలన్నింటిని చూచుకొంటాడు. ఒకవేళ నీవు ఆ విధంగా పడి పోవబడే, అవసరమేమో: ఈశ్వరులాగా నీవు ఆ విధంగా నదక నేర్చుకోవడ్చు నేమో: యోగాన్ని దాని లక్ష్యంలను సదాస్వరూపం చేయటంవల్ల అప్రమత్తుడవగా ఉండాలను కోవటంకాదు. సర్వత్ర భగవంతుని స్వరించడం ద్వారా గీతలో చెప్పిన “సిత్య అనుస్వరం” కావాలి. మొదచిసుంచీ ఆత్మారూపం చేసుకొన్నవారి మార్గం సుకరం, సుశీఘ్రం అవుతుంది. వారిని గురించిన ప్రశ్నలేదు.

నవత్సుజాతీయంలో సిద్ధికి నాయిగు విషయాలు అవసరమని చెప్పింది. అవి శాత్రుము, ఉత్సాహము, గురువు, కాలము. శాత్రుము అంటే మార్గాన్ని బోధించటం. ఇంతవరకు చెప్పినవడంతా అదే. ఇక ఉత్సాహం అంటే అనుమతి, విత్య స్వరం. గురువు భగవంతుడు. మిగిలిన దానికి సమయం అవసరం. జ్ఞానం కలిగిన తర్వాత భగవంతుడే గురువులస్తు విషయాన్ని నీవు గ్రహిస్తావు. నీలోపలియట ప్రతిచిన్న సందర్భము ఏచిధంగా సూక్ష్మమాప ప్రణాళికవల్ల ఏర్పడిందో, సహజయోగ ప్రక్రియను సాగించటానికి అనంత విజ్ఞానం ఆ సందర్భాన్ని ఏచంగా ప్రవక్తటించిందో, అంతర్వాహ్యచలనాలు ఏచిధంగా అమర్చబడి వున్నాయో, అవరి హృద్భతను తొలగించి, పరిష్కారభతను కలిగించటానికి అవిభక దానిపై ఒకటి పనిచేసే టల్లు ఏ విధంగా చేయబడినాయో నీవు చూస్తావు. ఒకమహా ప్రమేషు, విజ్ఞానము, నిన్న ఉద్ధరించటానికి వనిచేస్తున్నాయి. అందువల్ల సమయం పట్టబుతున్నదని బాధ పడకు. చాలా అలస్యం అనిపించినా అవరిహృద్భత్వాలు, ఆటంకాల సంభవిసే అప్రమత్తుడవు, ధీరుడవు ఉత్సాహావంతుడవుగా ఉండి, మిగిలినవడంతా భగవంతునికి విడిచిపెట్టు సమయం అవసరం. నీలో ఇదుగుతున్నది బ్రహ్మండమైన కార్యము-నీ మామవ ప్రకృతిని సాంతం దివ్య ప్రకృతిగా వరివర్తన చెందించటం. శతాబ్దాల పట్టవలసిన వరిచామాన్ని కొన్ని సంవత్సరాలలోనే జరిగేటల్లు చేయటం. కాబట్టి సమయం పట్టిందను కోవడ్చు. చాలా తొందరలో ఫలితాలనిచే ఇతర మార్గాలు న్నాయి. ఏదో ఒక విరిష్ట ప్రక్రియను నీకిచ్చి ఏదో చేస్తున్నాననే సంతృప్తిని నీ అహంకారానికి కలిగిస్తాయి. ఈ రోజు ఇన్ని అధిక ప్రాణాయమాలు, ఇంత అధిక కాలం అసొలు, ఇన్ని అధిక అవృత్తుల జమము మొదలైనవి ఇలాటివే. పేటిలో ఇతర చేసే ఇంత అధివృద్ధి అని ఉంటుంది. కానిభకసారీ ఆపద్ధతిని అనుసరిసే దానికి కట్టబడి ఉండాలి. ఇవన్నీ మానవ పద్ధతులేగాని అనంత శక్తికియ పద్ధ

తులు కావు. ఈ శక్తి నిర్వచింగా కానరాకుండా లక్ష్యం వైపు పుటుసాగి పోతుంది. ముందుకుపోతుంది; మళ్ళీ ఆగినట్లు కినివి స్తుంది. అప్పుడు తానుచేసిన బ్రహ్మండ మైన కార్యాన్ని జయోత్సాహంతో ప్రవకటిస్తుంది. కృతిమ పద్ధతులు మానవుని తెలివితేటలు నిర్మించిన కాల్యాలవంబివి. వాటిలో ప్రయాణం సులభం, కేమం నిక్రితం. అయితే ఒక నిర్దిష్ట స్థలాన్నంచి మరొక నిర్దిష్ట స్థలానికి మాత్రమే అవి మనలను చేయస్తాయి. మన యోగమార్గము వికాలము పథవిహీనము అయిన సము ద్రవు వంటిది. దీనిద్వారా ప్రవంచంలోని అన్ని భాగాలకు విస్తారంగా ప్రయాణం చేయగలిపు. అనంత స్వేచ్ఛను పొందటానికి అనుమతి లభిస్తుంది. నీకు కావల సిందల్లా ఒక టిడ, ఒకసాఫ్ట్ చక్రము (Steering wheel), దిక్కుచి, ఇంధనము, నిపుణుడైన నావికుడు. బ్రహ్మావిద్య నీ టిడ, విక్ష్యానమే నడిపే చక్రము, ఆత్మ ర్ఘణ దిక్కుచి; దైవాజ్ఞతో లోకాలను సృజించి, పాలించి నాశనంచేసే తల్లి ఇంధ నం, నావికుడు సాక్షిత్తు భగవంతుడే. అయితే ఆయన వనిచేసే విధానం ఆయనది. ఆయన సమయం ఆయనది. ఆయన మార్గాన్ని గమనిస్తూ ఆయన సమయంకోపం నిరీక్షించు (Watch his way and wait for his time). శాస్త్రాన్ని స్వీకరించి గుచ్ఛపుకు విధేయుడవు కావటం యొక్క ప్రాముఖ్యతను గుర్తించు. అంతేగాని హేతువాదాన్ని దాని అభ్యర్థకు గ్రహించికి ముందే, పొంద ఈహాలను ఎక్కువ తక్కువ శాపాలను హేతువు పేరిలు వ్యక్తిగత విజ్ఞానం అనుసరించాలని యురోపి యనులవతె అనుకోకు. తత్వచర్చలతోను, సూక్ష్మ వేదాంత సిద్ధాంతాలతోను పోద్దు పాచుడం ఈనాటి పాపన్గా తయారైంది. మాయ, అదైవతాలను ముందుకునెట్టి ఆచ్యుత్మికానుభవం స్థానే వాటిని ప్రతిష్టిచటం జరుగుతున్నది. ఈ పాపన్లను నువ్వు అనుసరించకు. ఇలాంటి ప్రశ్నలతో నీనుమయాన్ని దండుగ చేసుకొని తల్లిభూపడకు. సీలో విజ్ఞానం హేలోక్కున్నస్సుడు ఈ ప్రశ్నలన్నీంటికి పుష్టిల మైన తేణోవంతమైన నమాధానం లభిస్తుంది. తత్వచర్చకు చోటుకేక పోలేదుగాని అది ఆచ్యుత్మి కానుభవానికి చెలిక త్తెగా మాత్రమే ఉండాలి. దాని అంతట అది కుష్టపొండిత్యం తవ్వేదుకాదు. సహా పడటానికి మారు అది నీ మార్గానికి అడ్డుగోడగా నిలుస్తుంది. ఈ మార్గాన్ని అంగికరించిన తర్వాత అనవసర భయ సందేహాలు ప్రశ్నలు వదఱిపెట్టి దాని శాస్త్రాన్నే అనుసరించు. మనస్సు ఉన్నత జ్ఞానం గ్రహించేటండుకు అనువుగా దానిని నిర్వికారంగా (Plastic) ఉంచుకో.

అనుభవాన్నే గట్టిగా పట్టుకొని ఉందు. శీకటి అనిపించిన చోట వెలగుకోనం నిరీక్షించు. అదివరకే ఈ మార్గాన్ని చేపట్టిన జీవనాగ్ర దవ్వుకులనుండి, గర్వపడక, అందినంత సహాయాన్ని స్వీకరించు. సర్వదా ఓర్ధువహించు. సంకుచిత నిర్మయాలు చేయడానికి త్వరపడకు. నీలోని అంతర్యామి ఇగద్గరువు సహాయంచేస ఆధారపడి మరింత పరిపూర్జమైన అనుభూతికోనం, మరింత పూర్ణమైన వెలగుకోనం నిరీక్షించుతూ ఉందు.

ఇక్కడ మాయావాదాన్ని గురించి కొంతచెప్పటం ఆవసరం. ఐరోపా వారి హోతువాదము. ఇంద్రియవాదము కారణంగా ఆధునిక భావాలు చొచ్చుకు పోయిన అదైన్వతబోధన ఈనాదు చాల ఎక్కువవగా కానవస్తున్నది. దీనికి తన్ను బాధ్యతగా చేసినందుకు బహుళః శంకరుడు విభ్రాంతుడవుకాదు. ఈ ఆధునికుల బోధయ చాలామందిని చికాకు వరుస్తున్నవి. ఏకపక్ష తత్వశాస్త్రాల పాటిక సత్యాలను చెపుతున్నాయని గుర్తుంచుకో. భగవంతుడు నిరిక్షించిన ఈ ప్రపంచ కఠోర తర్వాతిర్థంకాదు. గానమాధురిలాగా ఆది అనేక వైర్యాల సామరస్య స్థితి. అయిన స్థితి నిరపేక్షము, స్వేచ్ఛ పూర్ణముగునుక దానిని తారిగ్కంగా నిర్వచించడం కుడ రదు. అన్నిమతాలను అనుమతించే మతం ఉత్తమమతం ఏలా అవుతుందో అలాగే ప్రతి తత్వశాస్త్రానికి దాని సముచిత స్థానాన్ని దానికిచ్చి, అన్నితత్వ శాస్త్రాల సత్యాలను అనుమతించేదే ఉత్తమ తత్వశాస్త్రం అవుతుంది. మాయ అనేది ఒక అనుభవం-ముఖ్యమైనది కూడాను. తనకు ఆది విస్పష్టంగా విశాలంగా కనిపించటం వల్ల శంకరుడు దానిని అవసరమైన దానికన్న అధికంగా నొక్కిచెప్పటం జరిగింది. ఇక నీ కోసమంచావా లీలా భావనను స్థిరంచేయి, ఇది మాయాభావమను లోతైన తీక్ష్మమైన పదం. ‘లీల’ మాయాభావమను ఇముడ్చుకొని దానిని అధిగమిస్తుంది. మథురా బృందావనాలలో శ్రీకృష్ణనితో ఆదుకోవటానికి నిశ్చయించుకొన్నావు కనుక అన్ని వస్తువులు నిష్పలమనే భావనవల్ల నీటి ఉపయోగంలేదు.

భగవంతుడు ఒక్కడే అయినా ఆయన ఏకశ్యానికి బధ్యరుకాదు. అయిన సర్వదా నానా విధాలుగా అభివ్యక్తం ఆవుతున్నాడు. అలాకావటం గత్యంతరం లేక పోవటంవల్ల కాదు. ఆది అయిన ఇచ్చ. ఈ అభివ్యక్తికి ఆవతల ఆయన “అనిర్దేశ్యము” అనిర్వచనీయము. దానిని ఒకటి అనిర్మిసు, ‘బహు’ అనిర్మిసు. ఉనిషత్తులు తదితర పవిత్రగ్రంథాలు బోధించేది ఇదే. ఆయన ‘వీకమే వాద్య

తీయం' మళ్ళీ ఈమనిషి, ఆ తీర్టి, ఆ నీలి రెక్కులవక్క, ఆ ఎప్రకళ్ళది "అన్ని అయినయే. అతడు కాంతుడు; అనంతుడు; జీవుడూ అతడు." నేను అశ్వత్థవృక్షాన్ని" అని కృష్ణుడు గీతలో అంటాడు. "నేను మృత్యువను, నేను వైశ్వానరుడను, నేను జరరాగ్నిని, నేను వ్యాసుడను, నేను వాసుదేవుడను, నేను అర్జునుడను" ఇదంతా అయిన అనంతస్థితిలోని చైతన్యం యొక్కట్రిద, అయిన అభివ్యక్త రూపాలు కాబట్టి అవన్ని నిజమే. మాయ అంటే తాను అభివ్యక్తం అవుతున్న పరిస్థితుల నుండి బ్రహ్మ తాను స్వేచ్ఛగా వేరై ఉన్నాడని తప్పవేరే అర్ధంలేదు. అయినను మనంచూచే విధానంవల్ల గాని, అయినను గురించి అనుకునే దావిల్ల గాని అయిన పరిమితుడు కాదు. వస్తువులకు భగవంతుని నుంచి పేరైన ఆస్తిత్వం ఉన్నట్లు భావించే అజ్ఞాన మాయనుంచి తప్పించుకోవాలిగాని భగవంతుడి నుంచికాదు; చైతన్య నుంచికాదు. భగవంతుడు పరిమితులకు అవరిమితుడు, బిద్ధులకు స్వతంత్రుడు, సారుడు, శ్రీకృష్ణుని ప్రతిగోపిక ఇంబ్లోనూ ఉన్నట్లు చూచిన కథ సీకుగుర్చందా? ఈ కథలోని భక్తిభావనను ఆలాంచితే ప్రపంచ లీలకు ఈ కథమంచి ఉదాహరణ. సర్వమూ అతడే. పైకి వేరుగా కనిపిస్తున్న ప్రతి ప్రపంచతీతిను ఉన్న పురుషోత్తముడు అతడే. పీటన్నింటినీ తనతోకి లాక్షాగ్ంటాడు. తన ఇచ్చుననునరించి మళ్ళీ బియటకు రపిప్పాశాడు. ఒకదృష్టిలో పీరంతా అయినతో ఎకమై ఉన్నారు. మరొక దృష్టిలో వారు ఎప్పుడూ వేరుగానే ఉన్నారు. ఈ దృష్టులలో విదినిజమనే వివాదాల వల్ల ఒట్టిగే లాభంలేదు. భగవంతుని చూచేరకు, అయినను నిన్నుకూడా నీవు తెలుసుకొనేవరకు పేచికండు. అప్పుడు వాదోపాదాలు అనవసరం అవుతాయి.

పీటన్నింటినీ గురించి ఊహించటమే మనలత్వం కాదు. వాటిని అనుభవించటం మనగమ్యం. మనం భగవద్రూపులంగా అభివృద్ధి పొందాలి. అయినలో అయినతో నివసించాలి. అయిన హార్షక కులు మనద్వారా ప్రవహించే కాల్యాలముగా అయిన కర్కులకు పనిముట్లుగా కావాలి. అన్ని అశుభాలనుంచి పరిశుద్ధులమై అయిన స్వర్పుచేత పరివర్తనపొంది ప్రపంచంలో దివ్య విద్యుత్తును సృష్టించే 'దైవమో' లాగా మనం రూపొంది ఆ విద్యుత్తును ఉజ్జ్వలంగా ఉత్సవకరంగా మానవ జాతిలో ప్రవహింప తేయాలి. మనలో ఒక్కడు ఎక్కుడ నిలబడితే ఆక్కుడ చుట్టూన్న వందలాదిమంది ఆ దివ్యప్రకాశంతో, శక్తితో నిండి పోవాలి. భగవంతునిలోను అనందంతోనూ నిండిపోవాలి. చర్చలు, కట్టబాట్లు, మతాలు, తత్త్వాస్త్రాలు అన్ని మానవులను రక్షించటంలో విఫలం కావటానికి కారణం వాటికి వైఖానిక వ్రగ్గాలు,

స్తోంతాల, అచారాల, వ్యవస్థలకో కీరిక లేకుండా పోయింది. అప్పాడశ్శే దృష్టానా పట్టిపంతగా (ఇవే మాసవజ్ఞాతిని రక్షించేటట్లు) మరొకబెటాక్కి వాటిక పడ్డుటేము. ఈ గోదవలలో అసలైన విషయాన్ని ఆక్రమికిని పారికుట్టాన్ని వారు చిస్కురించారు. మళ్ళీ మసం ఆ వై పుకు పోవాలి. క్రీము సిద్ధాంతమైన మాసవజ్ఞాతి పారికుట్టాము హర్షితము, మహమ్మదు సిద్ధాంతమైన పరిఫూర్ధ్వదాన్యము, ఆత్మసమక్కాండ ఉపసేవను, చైతన్య సిద్ధాంతమైన దివ్య పరిపూర్ణ ప్రేమ ఆపందమును, తృపు కృష్ణని సిద్ధాంతమైన సర్వమత సమేక్యత మాసవునిలోని దైవతమును ఇంకా స్వీకరించాలి. ఈ సెలయైక్సన్నింటినీ ఏకంచేసి ఒక మహావిగ్ిగా, పరికుద్ద ముట్టాడాయని అయిన గంగావదిని సృష్టించాలి. భగీరథు గంగావదిని క్రిందికి తెచ్చి తన పితరుల చిత్రాశాఖలపై ప్రవహించ జైనిసట్లుగా భోతిక లభ్యమైన మాసవజ్ఞాతి జీవితంలోని మృత్యువుమీద ఆ గంగాప్రవాహాన్ని పారించాలి. అప్పుము మాసవజ్ఞాతిలో ఆత్మ పునర్విష్టంది. నత్యయుగం భూమిమీద అవతరిస్తుంది. శీల యొక్క లక్ష్యం ఇంతమాత్రమే కాదు. మాసవునిలో ఉన్నతోస్నాతంగా మాసవత్యాన్ని వృధిచేసి అధికాధికంగా దివ్యజీవిని పెంపొందించి. న్యాగాన్ని భూమి మీదను మరింతగా దింపి మాసవుట్టి మళ్ళీమళ్ళీ ఉద్ధరించటానికి అవతారాయాలిగి వుచ్చాయి. మస్తకమ సాంతం అయ్యేదాకా, మనవని మగిసేవకా ఇక్కడ, ఈ భోతిక విశ్వంలోని నమ స్తంలో నచ్చివానందం నఫలమయ్యి దాకా ఇది కొన పాగుతూనే ఉంటుంది. తన ముక్కీకోసమౌ లేదా ఏ కొద్దిమంది ముక్కీకోసమౌ పాటుపోవాలి కార్యం ఆతడు విషయం సాధించినా కూడా స్వల్పమైనదే. కాని మాసవజ్ఞాతి నమ స్తంలోను ఆత్మశాంతి, హర్షము, పరిపూర్ణతలను ఔస్కాని రాజుకూనికి తేంచే వానివని, ఆతడు నఫలుడైనా, విఫలుడైనా పాక్షికంగా కొళ్ళిరావమే సాధించిన ఆది అంతలేని మహాత్మార్థునే.

లోక సాహిత్యమాల

శ్రీమాత శతంజయంతిని వుర్స్కృతించుకొని మన యాంగ్రద్భ్రదేశమునందలి తెలుగు భాషాభ్యాసులకు, రాష్ట్రీయరాంధ్ర సోదరులకును శ్రీమాత సాహిత్యమును తెలుగు భాషలో నంపుటాలుగా అంద చేయు ఉద్దేశ్యముతో శ్రీమాత శతంజయంతి గ్రంథ ప్రచురణ సమతి 1976 వ సంవత్సరమున ఏర్పాతైన వివయము అంద రకు తెల్పినదే. ఇప్పటికో సమితి పక్షిన 6 సంపుటములు తెలుగువారి సహకార ముతో ప్రచురించబడిన సంగతియు అందరెరిగిసదియే. ఇకమందు కూడ మిగిలిన సంపుటములు తెలుగువారి సహాయ సహకారాలతో అచ్చవేయు ప్రణాళిక సమితి ముందున్నది.

ఆది ఇట్లుండ, శ్రీమాతారవిందుల సాహిత్యము వివయ గాంభీర్య కారణముగా సులభముగా అర్థముగాదను మాట తరచుగా వినబడుచున్నది. అంద సత్యము లేకపోలేదు. కానీ; గంభీర సాహిత్యధ్వయసమునకు మనమును సిద్ధము కొవలయునుటయు ఉచితమే గదా :

కానీ; జీవిత భౌతికావసరాల హృదిచేయుటకు నిర్విరామముగా పని చేయు చున్న నేటి మానవునికి ఇట్లువంటి మహాస్నత సాహిత్యము సధ్యయసము చేయుటకు తీరిక, ఉపికకూడ తక్కువే. అటువంటప్పుడు శ్రీఅరవింద సాహిత్యాన్ని సామాన్యుడు అధ్యయనము చేయుట సాధ్యము గాదను మాటయు నిజమే. బృహద్గ్రంథముల కొముగోలు చేయుటయు అతనికి కష్టసాధ్యమే.

అందచేత శ్రీమాత శ. ఇ. గ్రం. ప్ర. సమితి ఒక లఘు ప్రణాళికను చేపట్టినది. దాని పర్యవసానమే “లోక సాహిత్యమాల”. సామాన్యుడర్థము చేసి కొనుటకు వీలగు భాషలో, చిన్న చిన్న పుప్తకములుగా, సరస్వైన ధరలకు శ్రీ మాతారవిందుల సాహిత్యమును తెలుగు వారి కందించాలను భావమే దీనికి పునాది. ఇట్టి సాహిత్యమును ఒరిస్సా రాష్ట్రమున ఒరియా భాషలో అక్కండి శ్రీ మాతారవింద కేంద్రమందించి మార్గదర్శకములైనవి.

ఇట్టి లోక సాహిత్యమాలలో మొదటి కుసుమముగా శ్రీ నఖికాంత గుప్తగారి, ‘Sweet Mother’ అను అంగ్ర రచనకు “శ్రీ మధుమయా మాత” యను తెలుగు అనువాదమును ఒకటి, రెండు భాగాలుగా సమితి ముద్రించినది.